

ELŐADÓK, SZERZŐK

Balogh Miklósné történelem tanár, Beregszász. A ZMTE dísztagja.

B. Garda Dezső CSc tanár, szociográfus, történész, politikus, Gyergyószentmiklós. Teljes neve Becsek Garda Dezső. Felsőfokú tanulmányokat a Babeş–Bolyai Tudományegyetemen folytatott, 1973-ban szerzett történelem szakos középiskolai tanári diplomát. Gyergyóremetén tanított 1973–78 közt, ott alapította és szerkesztette a Remetei Híradót, 1978-tól a gyergyószentmiklósi 6-os iskola és a Salamon Ernő Líceum tanára. A líceumban diákjaival szerkesztette a Líceum c. évkönyvet (1978-80). Honismereti szakkört is vezetett, diákjai jól szerepeltek az évente megrendezett *Korunk délelőttökön* Kolozsvárt. Az EME újra alapításának tagja (1990). Számos tudományos szociográfiai és történelmi dolgozat szerzője, első írásait a *Korunk* adta közre. 1995-ben C.Sc. Bukarestben. 1996-ban megválasztották a Hargita megyei RMDSZ parlamenti képviselőjének, újraválasztások révén 2008-ig töltötte be ezt a tisztséget, ekkor függetlenként indult, s elvesztette mandátumát. Újra a tudományos munkálkodáshoz tért vissza, a székelység és az erdélyi örmények múltját és történelmét kutatja.

Biró Bence történész, doktorandusz, Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Kar, Budapest.

Cziráki Zsuzsanna PhD történész, egyetemi adjunktus, Szegedi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kar, Szeged. Kutatási területe a kora újkori Erdély története, az erdélyi századok története, erdélyi szász várostörténet, valamint a Habsburg-oszmán kapcsolattörténet a 17. században, konstantinápolyi követjelentések. Összes tudományos és felsőoktatási közleményének száma 37, 2 monográfia vagy szakkönyv fejezet, összes tudományos közleményének független idézettségi száma 48.

Csihák György közgazdász, egyetemi doktor, történész, a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület (ZMTE) elnöke, Zürich. 1934-ben született Budapesten. Megélte az 1941-45-ös világháborút és egyetemistaként 1956-ot. Sikeres közgazdászként állami főhivatalokban dolgozott, de 1971-ben külföldre kellett menekülnie. Svájcban telepedett le, és dolgozott Németországban, Amerikában is. Szakmájában további sikereket ért el, egyetemi előadónak hívták és kormányzati tervezetekben kérték véleményét. Ugyanakkor hű maradt a magyar történelemhez, amivel egyre többet foglalkozott. 1985-óta a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület alapító elnöke, amelynek célja a magyart történelem elfogulatlan kutatása. Az egyesület a legégetőbb kérdések terén évente Magyar Östörténeti Találkozót tartott, összesen húszat, a nyugaton élő történelem-kutatók függetlenségét kihasználva, majd a hazaiakat is bekapcsolva. Később ez kiegészült tizenhárom Magyar Történelmi Iskolával és a kilenc Övezeti Történész Találkozóval, körbejárva a Kárpát-medencét. A közös rendezvények előadásai nyomtatott kötetben jelentek meg, ma már a világhálón elérhetők az újabb tematikus konferenciák anyagai is, összesen 113 kötet. A ZMTE hatalmas vállalkozása a Kodolányi János Főiskolával együtt a kétéves, miniszteri engedéllyel bíró magyar történelem-tanár továbbképzés, amelynek tananyagát a ZMTE kutatási eredményei adják, és három szomszédos ország hat városába jutottak el vele, két átfogó oktatási segédkönyvet, tanulmánykötetet írva hozzá. A továbbképzés sikeres elvégzői számára kiadtak 173 latin és magyar nyelvű okiratot. Ő maga leginkább a Történelmi Magyar Alkotmányt kutatva a magyar Megszentelt Korona jogfolytonosságát és a magyarországi közjogi rendezés szükségességét hirdeti.

Munkássága még igen sok érdekességet tartalmaz, minden fontos kérdéshez hozzászól, az egyesületi élettel pedig – az egyetemes magyarság számára egyedülálló teljesítménnyel – biztosítja az elméleti eligazítást égető nemzeti és történelmi kérdéseinkben. Megjelent több mint száz szakdolgozata négy nyelven. Szakcikk írója a Kanadából szervezett, négy kötetes Encyklopaedia Hungarica, egyetlen magyar történelmi lexikonnak, amit 844-en írtak az egész világról közel tíz évig. A lexikon tulajdonosa a ZMTE.

Darai Lajos filozófiatudományi kandidátus, professor emeritus Kodolányi János Egyetem. Az ELTE BTK-n filozófia–magyar szakon szerzett diplomát 1979-ben. 1983-ban egyetemi doktor, ELTE BTK. 1979-től 1995-ig a Budapesti Műszaki Egyetem Filozófia Tanszékén tanársegéd, majd adjunktus, mellette más egyetemeken óraadó tanár. 1986-1995: ELTE Eötvös Collégium filozófia szakvezető tanára. 1995–96-ban a Gödöllői Agrártudományi Egyetem Művelődéstörténeti és Filozófia Tanszékén habilitált egyetemi docens, csoportvezető. 1996-tól nyugdíjazásáig a Kodolányi János Főiskola főiskolai tanára és 2000–2005 között kutató-professzora, 1997–2000-ig oktatási főigazgató-helyettese volt. 2008-tól a ZMTE díszelnökségének tagja, a ZMTE Tudományos Tanács titkára, a KJE–ZMTE történelemtanár-továbbképzések felelős szervezője, a ZMTE [Acta Historica Hungarica Turiciensia](#) című online periodika főszerkesztője, a *Pannon Kultúraközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata* szerkesztője. Kutatási területe tudományfilozófia, ismeretelmélet, egyetemes filozófiatörténet, magyar filozófiatörténet, XX. századi filozófia, kultúrtörténet, filozófiai ökológia, vallásfilozófia, történetfilozófia, etikatörténet és etikai érvelésmódok, Európa őstörténete. Tudományos ösztöndíjas volt Bécsben, Grazban, Wolffenbüttelben. Szerzője, ill. társszerzője 23 könyvnek, 180 könyvrészletnek, folyóiratcikknek és online tanulmánynak, szerkesztett és lektorált 45 könyvet, írt 26 egyetemi jegyzetet, online tananyagot.

Fodor István DSc a Magyar Nemzeti Múzeum címzetes főigazgatója, Budapest. Tatarisztán Tudományos Akadémiájának (Kazány) külső tagja, egyetemi díszdoktor 1962-67: tanulmányok a moszkvai Lomonoszov Egyetem Történettudományi Karán és a Keleti Nyelvek Intézetében (turkológia). 1967-től a Nemzeti Múzeum munkatársa, 1986-93: főigazgató. 1994-2001: a háború alatt elhurcolt műkincseink restitúciós miniszteri biztosa. 1974-2008: régészetet tanít a Szegedi Egyetemen, 1997-2008: a régészeti tanszék vezetője. Előadások és kurzusok külföldi egyetemeken (Göttingen, Lódz, Lublin, Tomszk, Perm, Ufa.) 1974-93: előadások az ELTE finnugor, régészeti, középkori történeti tanszékén (ez utóbbin 2013-ig). Közel 700 tudományos dolgozata és 20 könyve jelent meg (18 országban 12 nyelven.) Két szakmai folyóirat főszerkesztője, több hazai és külföldi szerkesztőség tagja. Számos régészeti feltárást végzett itthon, Oroszországban és Ukrajnában.

Gáll H. Erwin PhD régész, Bukarest. Gyergyószentmiklóson született, egyetemi tanulmányait a Bukaresti Tudományegyetem Történelem Karán végezte. Szakdolgozata az Erdélyi-medence honfoglalás kori temetőinek elemzését tartalmazza. Doktori tanulmányait az ELTE Régészettudományi Intézetének doktori iskolájában folytatta 2001-től, *A honfoglalás- és kora Árpád-kori temetők és szórványtelepek elemzése az Erdélyi-medencében, a Partiumban és a Bánságban* c. disszertációját 2008-ban védte meg. A pályázó az évek során 38 tanulmányt, több szakírást közölt, valamint több konferencián adott elő. 2006-tól a Román Tudományos Akadémia Régészeti Intézetének munkatársa.

Harai Dénes a hadtudomány kandidátusa, nyugállományú ezredes, az MTA IX. osztály Hadtudományi Bizottság tagja, egyetemi tanár, Nemzeti Közszolgálati Egyetem Hadtudományi és Honvédtisztképző Kar, a ZMTE örökös dísztagja és a Tudományos Tanács titkára.

Herényi István (1918-2013) jogász, a történettudomány kandidátusa, Velem. Jogászi munkája mellett, fokról fokra vált a Nyugat-Dunántúl korai magyar történetének ismert kutatójává. Hely-, család- és helytörténeti adatgyűjteményei fontos forrásmunkák. Történeti megállapításait elsősorban a helynevek vizsgálatára alapozta. Árpád-kori tanulmányainak fő témakörei: Bulcsú horka szállásterületeire, a határvédelem és a nyugati gyeplő kérdése, valamint a Herény nemzetség és a Herényi család története. Több ezer kötetből álló könyvtárát a vasvári múzeumnak adományozta, ahol az értékes anyag elhelyezésére kutatószobát alakítottak ki. A ZMTE örökös dísztagja és díszelnökségének tagja.

J. Újváry Zsuzsanna PhD történész, egyetemi docens, Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Kara Történelemtudományi Intézete, Újkori Történeti Tanszék, Budapest. Mestertanár. A PPKE BTK Doktori Iskola Társadalom- és Életmód-történeti program alapítója Zimányi Verával közösen, 2005-től vezetője. E tekintetben tudományos iskola alapítója; több végzett és jelenlegi PhD hallgatója van. A ZMTE örökös dísztagja és a Tudományos Tanács titkára, a KJF-ZMTE történelemtanár-továbbképzések előadója. A tudományos utánpótlás nevelésében 1999–2007-ig az OTDT Humán Szekciójának országos alelnöke, 1999-től a kari TDK-munka elnöke, több OTDK emléklapot, 2005-ben Mestertanár Aranyérmét, 2010-ben rektori Jubileumi Pázmány Emlékérmét, 2011-ben, 2014-ben és 2015-ben Jubileumi Ezüstérmét kapott. Kutatási területe a XVI–XVII. századi magyar társadalom, polgárság és főnemesség társadalmi tagozódása, anyagi kultúrája, mindennapi élete. Foglalkozik a jobbágyság demográfiai változásaival, a török ellenes harcokkal a XVII. században. Összes tudományos és népszerűsítő közleményének száma 130, ebből három monográfia, több szerkesztett kötet, külföldön megjelent 13 tudományos közleménye, összes tudományos közleményének és alkotásainak független idézettségi száma 219.

Jávor Miklós történész, doktorandusz, Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Kar. Történeti munkáját a Közép- és Kelet-európai Történelem és Társadalom Kutatásért Közalapítvány alkalmazásában kezdte. 2012-2017 között MTA–PPKE „Lendület” Egyháztörténeti Kutatócsoport tagja volt. Közreműködött a 2011-ben a Pápai Történettudományi Bizottságból kiinduló a II. vatikáni zsinaton részt vevő zsinati atyákra vonatkozó források feltérképezésére indított nemzetközi műhelymunkában. projektben. Több konferencián tartott előadást. A ZMTE tagja, Mosonmagyaróvár.

Juba Ferencz (1915-2006) ddr (med. univ. és dr. jur.) tengerészkapitány, hajóorvos és jogász, Bécs. A magyar Duna-tengerhajózási Rt. *Duna* nevű gőzhaján kezdte a tengerész életet. A hamarosan kitört második világháború éveiben végig a magyar Duna-tengerjáró hajókon szolgált, számtalan alkalommal élve át szovjet tengeralattjáró-, vagy repülőgép-támadásokat a Fekete-tengeren. 1941-ben tengerész hadnagy, majd III., később II. tiszt lett, 1942-ben tengerészkapitányi vizsgát tett. Még a háború alatt jogi diplomát szerzett, és 1946-ben orvosi diplomát. Ekkor már részt vett a Tengerész Kézikönyv elkészítésében. A háború után a *Budapest* Duna-tengerjáró hajó II. tisztje lett, később a Tengerészeti Hivatalnál a tengerész utánpótlás képzésében vett részt és számos hiánypótló tankönyvet írt a magyar tengerészet számára. 1955-ben a Duna-tengerhajózási Rt. megbízott igazgatója, számtalan nemzetközi tengerészeti konferencián képviselte Magyarországot. A személyét ért támadások miatt 1962-ben Ausztriába emigrált, s innen is tengerjáró hajókra ment dolgozni. Az Atlanti-óceánon hajózó *Homeric* óriás utasszállító elsőszámú hajóorvosa lett, majd az akkori legmodernebb német halászhajó, a *Walther Herwig* Északi-sarki vizekre induló kutatóútjának tagja. 1966-tól kórházi főorvos Sankt Pöltenben, majd nyugdíjas éveiben számos nyelven jelentetett meg hiánypótló írásokat hajóegészségtan, majd a magyar kereske-

delmi tengerészet témaköreiben, valamint számos történeti vonatkozású remek írást. Haláláig a Nemzetközi Orvostörténeti és a Nemzetközi Hajózástörténeti Társaság tagja, mindkét Komárom díszpolgára, a nevét viselő komáromi Magyar Tengerészeti Gyűjtemény létrehozója, a Templomos és a Szent Lázár Lovagrend tagja. A ZMTE ausztriai alelnöke, örökös dísztagja, tagja a ZMTE díszelnökségének és Tudományos Tanácsának.

Kováts Zoltán (1930-2008) a történettudomány kandidátusa, népesedéskutató (történeti demográfus). Debrecenben végezte egyetemi tanulmányait, majd Kalocsán középiskolában tanított. Az 1956-os forradalom idején a városi nemzeti bizottság tagja lett, közreműködött az átalakulás helyi intézményeinek megteremtésében. Ezért 1966-ban el akarták bocsátani a szegedi főiskoláról, majd 1991-ben 1956-os emléklappal tüntették ki. A forradalom levereése után szerepvállalását írásbeli megrovásban ítélte el a hatalom, amely a kor viszonyai között enyhe büntetésnek számított. 1957-ben áthelyezték Csurgóra. Itt ismerkedett meg Dávid Zoltánnal, akinek segítségével elsajátította történeti demográfia Franciaországban kidolgozott kutatási módszerét. Később angol tanulmányutat is tett a cambridge-i népesedéstörténeti iskola munkájának megismerése végett. Somogy megye XVIII. századi népességéről 1959-ben írt munkájában már e módszer alkalmazásával rekonstruálta a családokat. Dolgozatát doktori disszertációként is megvédte 1959-ben, de 56-os múltja miatt csak 1960-ban kapta meg a címet. Tudományos munkássága azóta töretlenül ívelt fölfelé. Magyarországon Andorka Rudolf mellett lényegében ő művelte sikerrel a történeti demográfia e roppant munkaigényes kutatási eljárását, mely több népesedési összefüggés föltárását tette lehetővé. A történelemtudomány kandidátusa fokozat odaítélése eredményeinek rangos szakmai hitelesítése volt. Tanári pályája Szegeden csúcsosodott ki 1963-tól a Szegedi Tanárképző Főiskola Történettudományi Tanszékére került, ahol tanársegéd, majd adjunktus volt, és onnan menz nyugdíjba, már a Szegedi Tudományegyetem Tanárképző Főiskolai Karának egyetemi docenseként. Oktatóként a középkori egyetemes történelem tanítását látta el. Igazi elemében akkor volt, amikor a tudományos diákkör munkáját irányította. A hallgatói önképzést megbízott tanári vezetőként hosszú időn át irányította. Ha kellett, a bőrét vitte vásárra diákjai védelmében és érdekében. Nyugdíjas éveiben tovább erősödött tudományos elismerése. Az előrebecslési módszer kialakításában elért sikerei miatt szakértelmét a hatóságok is igénybe vették, és az MTA Demográfiai Bizottsága különböző tudományos feladatokkal bízta meg. Ennyi fölhalmozott tudás alapján készítette el nagydoktoriját, amelynek megvédésére már nem hagyott időt a sors.

Miski Péter történész, doktorandusz, Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Kar, Budapest.

Nyisztor Tinka PhD néprajztudomány, a Bákó város közelében fekvő pusztinai Szent István Gyermekkei Egyesület vezetője, az MCsMSz vallási felelőse, az első doktori címet szerző moldvai magyar, Pusztina. A számos magyarságmentő társadalmi feladatot is vállaló néprajzkutató az általános iskolai tanulmányait szülőfalujában, a gimnáziumot pedig Mánfalván (románul: Moinești) végezte. F fiatal korában otthagyta szülőfaluját és Erdélyben kezdett dolgozni. A háromszéki Sepsiszentgyörgyön 1979-től több mint egy évtizedig élt és dolgozott előbb darukezelőként, majd adminisztratív munkakörben. Kenyérkereső munkája mellett néprajzot tanult Kósa-Szánthó Vilmának, a csíkszeredai Csíki Székely Múzeum muzeológusának irányítása mellett. Majd a rendszerváltás után Magyarországra ment tanulni. Budapestre 1990-ben érkezett és egy esztendőn át magyar állami ösztöndíjjal tanult a Nemzetközi Előkészítő Intézetben. Az ELTE néprajz szakát 1991—1996 között végezte, majd több tudományos társaság mellett tagja lett a Magyar Néprajzi Társaságnak és a Magyar

Nyelvtudományi Társaságnak. Az ELTÉ-n doktorált néprajzból 2008-ban, szakterülete a moldvai magyarok táplálkozási szokásai. Hétköznapi és ünnepnapok – a moldvai magyarok táplálkozásának etnográfiaja című disszertációban többek között szól a moldvai, s első-sorban az úgynevezett „székelyes” csángók keresztelő ünnepi, lakodalmas és halotti toros étrendjéről, annak kialakulásáról és a hozzájuk fűződő szokásokról. A *Csángó galuska* című szakácskönyvben, melynek társszerzője, szintén ezt a témát járja körül. Szégyen, de képességeinek és tudásának megfelelő diplomás munkát máig nem kapott. Ennek ellenére beindította szülőföldjén a falusi turizmust, és több mint 20 éve küzd a moldvai püspökségnél a magyar misékért – magyar papért – saját templomukba, egy olyan településen, ahol szinte mindenki beszéli, érti a magyart. Kérélmével a római pápához is elment, mindhiába. Néprajzkutatói tevékenysége mellett 2001-ben Pusztinában az Erdélyi Magyar Kulturális Egyesület (EMKE) égisze alatt megalakította a Szent István Egyesületet, amelynek ma is ő az elnöke. A római katolikus egyház papjai által is folytatott elrománosítás feltartóztatására Pusztinában tető alá hozta a Magyar Házat. Szervezi a magyar nyelvű miséket és rózsafüzér imádságokat, azaz szinte mindennap meg kell vívnia küzdelmét az egyháziakkal. Éli a csángók mindennapi életét és tovább folytathatja a sokszor szélmalomharcnak tűnő küzdelmét a moldvai magyarság anyanyelvének és nemzettudatának megőrzéséért a jászvásári püspökkel, a Bukarestben akkreditált pápai nunciussal és a falubeli kollaboránsokkal. Azt mondja, „mi itt nem rendelésre mosolygunk, hanem azt mutatjuk, ami van”.

Pandula Attila DSc történész, habilitált egyetemi docens, Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kar Történeti Segédtudomány Tanszék, ELTE Történelemtudományi Doktori Iskola témavezető, Budapest. A ZMTE Magyar Történelmi Iskoláinak szervezője, a Tudományos Tanács titkára, a KJF-ZMTE történelemtanár-továbbképzések előadója. A Szent István Tudományos Akadémia (Budapest) rendes tagja, Társadalomtudományi és Jogi Szakosztályának osztálytitkára. A Magyar Heraldikai és Genealógiai társaság elnöke. A Miniszterelnökség alárendeltségében működő Nemzeti Címer Bizottság (Budapest) állandó (tudományos) tagja. Esztergom–Budapest Főegyházmegye Egyháztörténeti Bizottságának (Budapest–Esztergom) tagja. A Magyar Numizmatikai Társaság (Budapest) és választmányának tagja. A Szent Rókus Plébánia világi elnöke és a Szent Rókus Alapítvány elnöke. Kutatási területe a Habsburg Birodalom (O.M.M.) és a Horthy-kor falerisztikája, társadalomtörténete. Általános falerisztikai kérdések, forrástan. A falerisztika- és a heraldika kapcsolódási pontjai. Magyar vexillológia. Összes tudományos és felsőoktatási közleményének száma 305, közte négy monográfia, összes tudományos közleményének és alkotásainak független idézettségi száma 84.

Sancz Klára Lujza ny. muzeológus, Budapest. A ZMTE dísztagja.

Szekeres László (1931–1997) vajdasági régész, főmuzeológus, a Szerb Régész Egyesület első elnöke. Vajdaság, azon belül Szabadka helytörténeti kutatója, a VMDK egyik alapítója. Szabadkán végezte az általános iskolát és a gimnáziumot, majd a szabadkai Városi Múzeum első igazgatója, Schulmann Imre tette lehetővé, hogy a szlovén fővárosban tanulhasson tovább. Egyetemi oklevelét Srećko Brodar professzor tanítványaként a ljubljanoi Bölcsészettudományi Kar Régészeti Tanszékén szerezte 1958-ban. Visszatérve szülővárosába néhány évig tiszteletdíjasként dolgozott a múzeumban. 1960-ban választották meg a szabadkai Városi Múzeum vezetőjének. A régészeten kívül a néprajz, a természettudomány, a kultúrtörténet, a numizmatika és a művészettörténet is érdekelte, mindezek múltja, jelene és jövője. Egyik alapítója és szervezője a Palicson indult szabadkai Képzőművészeti Találkozóknak. Kapcsolatot teremtett a szegedi Móra Ferenc Múzeummal. Elérte, hogy a Vajdaság területén a washingtoni Smithsonian Intézet több ásatáshoz biztosított pénzügyi forrásokat. 1960-

as évek második felében elfogadott a kultúr-rendezési terv (Kultúrotthon-terv) elleni tiltakozásként lemondott igazgatói posztjáról. Ezután idejét a régészetnek és a helyismereti kutatásnak szentelte. A hetvenes évek gazdag észak-bácskai régészeti feltárásainak egyik vezetője, de dolgozott külföldön is, többek között Németországban és Magyarországon is. Szaktanulmányokat, népszerű tudományos és ismeretterjesztő írásokat adott közre. Gyakran publikált a Bácsország vajdasági honismereti szemlébe, melynek egyben egyik kezdeményezője és szerkesztője volt. Az 1962-ben megjelent *Seoba naroda* kötet társszerzője. Alapítója volt a VMDK-nak, majd az abból kivált VMSZ-nek. Az 1960-as években és 1995-ben rövid időre a szabadkai önkormányzat tisztviselője volt. A ZMTE dísztagja.

Timaru-Kast Sándor orvos (dr. med.) a kelta nyelv és történelem magánkutatója, Ingelheim-am-Rhein. A ZMTE alelnöke és dísztagja, a KJF-ZMTE történelemtanár-továbbképzések előadója. Több könyve és tanulmánya jelent meg a kelta nyelvről, a kelta–magyar nyelvi és műveltségi kapcsolatokról, valamint a kelták európai életéről, szerepéről és mai maradványairól.

Tüdös S. Kinga PhD történész, művészettörténész, Sepsiszentgyörgy. Középiszkolai tanulmányait Sepsiszentgyörgyön végezte. Budapesten az ELTE-n szerzett pszichológiai és művészettörténeti diplomát 1976-ban. 1976–80 között a Magyar Nemzeti Galériában dolgozott művészettörténészként, 1980-ban a bukaresti Nicolae Iorga Történettudományi Intézet Nemzetiségtörténeti Osztályának tudományos munkatársa lett. Szakterülete a XV–XVIII. századi Erdély története. Doktori értekezésében az 1635. évi székelyföldi katonai összeírásokat dolgozta fel (könyv alakban *Erdélyi hétköznapiak* címmel. Budapest, 2001). Forráskutatásai során a XV–XVIII. századi Erdély hétköznapijairól szóló okiratokat tárt fel. Tanulmányozta a XV–XVIII. századi erdélyi védőrendszereket, templomerődöket és műemlék templomokat. Első monográfiáját a nagyajtai templomerőről írta (1992). Részt vett a *Székely Oklevéltár* új sorozata kiadásának munkálataiban (az 1994-ben megjelent III. és a 2006-ban megjelent VIII. kötet társszerkesztőjeként). Érdeklődési területe a levéltárakban fennmaradt erdélyi végrendeletek kutatása (ebből *Erdélyi testamentumok* címmel sorozatot is indított, megjelent kötete az *Erdélyi nemesek és főemberek végrendeletei*. Marosvásárhely, 2005, előkészületben az erdélyi fejedelmek végrendeleteit tartalmazó kötet). Társszerkesztője volt a *Scripta manent* c. Demény Lajos 75. születésnapja alkalmából kiadott emlékkönyvnek (Bukarest, 2001), szerkesztője P. Benedek Fidél: *Esztelnek műemlékei* (Kézdivásárhely, 2005) c. könyvének. Tagja a Studii și Materiale de Istorie c. akadémiai folyóirat szerkesztőbizottságának. Tanulmányai, dolgozatai hazai és külföldi szakkiadványokban jelennek meg. A Duna Televízióban sorozatban mutatja be Erdély műemlék templomait. Nyugdíjba menetelégig a bukaresti Román Tudományos Akadémia Nicolae Iorga Intézetében dolgozott, melynek tiszteletbeli tagja. Több rendben volt vendégprofesszora a budapesti Károli Gáspár Református Egyetemen és előadó más kutatói fórumokon is.

Ujházi Loránd PhD hittudományok és hadtudományok, a Nemzeti Közszolgálati Egyetem Hadtudományi és Honvédtisztképző Kar Honvédelmi Jogi és Igazgatási Tanszék tudományos főmunkatársa, a Hadtudományi Doktori Iskola témavezetője, a NKE Doktori és Habilitációs Tanács tagja, a Kánonjogi Társaság tagja, Justitia et Pax Tanács tagja, Budapest. Kutatási területe a kánonjog, a jog és a hadtudomány, ezen belül jogelmélet, vallási szélsőségek vallás-fenomenológiája, a keresztények biztonsági helyzete, a Közel-Kelet vallási konfliktusai, nemzetbiztonsági szolgálatok működése, struktúrája, demokratikus ellenőrző rendszere. 2004-ben szentelték pappá Esztergomban. 2004–2006-ig tanulmányokat folytatott a római Santa Croce Egyetemen a Pápai Magyar Intézet növendékeként, ahol doktori fokozatot szerzett hittudományból. Káplán 2006–2009-ig Budapest-Kelenföld Szent Gellért

plébánián, 2009–2014-ig Budapest-Rákoskeresztúron a Szent Kereszt Felmagasztalása plébánián. Plébániai kormányzó ugyanitt 2014. augusztus 1-től. 2007–2009-ben az Esztergom-Budapest Prímási Bíróság bírója, 2009-2010-ben helyettes vezetője, 2010-től bírója. 2008–2010-ben a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola tanársegéde, 2010–2012-ben adjunktusa. A hadtudományi PhD fokozatot a Nemzeti Közszolgálati Egyetemen szerezte meg 2010–2013-ban. 2015-től a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jog- és Államtudományi Kar Jobbölcséleti Tanszék meghívott előadója. 2015–2017-ben a Hadtudományi és Honvédtisztképző Kar, Katonai Vezetéstudományi és Közismereti Tanszék tudományos főmunkatársa. 2015-től a Hadtudományi Szemle rovatvezetője. 2015-től a Szélsőségek, vallási szélsőségek kutatószakcsoport vezetője. 2015-től, Katolikus Karitás – Caritas Hungarica nemzetközi főtanácsadója. 2015–2017-ig a Katonai Vezetéstudományi és Szakmai Kutatóhely tudományos titkára. 2014-től a Magyar Tudományos Akadémia Köztestülete IX. Gazdaság- és Jogtudományok Osztálya Hadtudományi Bizottság köztestületi tagja. 2012-től a Magyar Hadtudományi Társaság Nemzetbiztonsági Szekció tagja. 2012–2014-ben a *Hit és tudás* c. rádióműsor szerkesztője. 2011–2013-ban a Nemzeti Közszolgálati Egyetem Doktori és Habilitációs Tanács tagja. 2006–2011-ben a Pápai Iustitia et Pax Bizottság magyarországi képviselőjének tagja. 2006–2008-ban a Kánonjogi Társaság titkára. 2006–2011-ben szakértői tevékenység az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium, Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium és a Iustitia et Pax – Igazságosságért és Békéért – Pápai Bizottság felkérésére.

Váralljai Csocsán Jenő a theologia doktora (PhD), az MTA demográfia kandidátusa, művészettörténész, nyugalmazott egyetemi tanár, görögkatolikus pap, Piliscsaba. 1973-1974-ben az Oxford University Strategic Study Group elnöke; 1969 és 1994 között demográfiát adott elő az oxfordi egyetemen. 1975. november 30-ától az Árpád Akadémia rendes tagja. 1976. április 26-án gr. Wass Albert meghívta az Erdélyi Világszövetség elnöki tanácsába. A Jeruzsálemi Szent Lázár Lovagend nemesi jogi keresztje: rangidős káplán, jogi lovag 1988. július 29, bailiff 2004. május 18, egyházi nagykereszt 2004. szeptember 5; spirituális nagyperjel 2004. november 22. A Vitézi Rend jubileumi érdemkeresztje 1990. szeptember 9. Megszervezte 1994 és 1997 között a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Kar szociológia tanszékét (társadalomtudományi intézetét) Piliscsaba–Klotildligeten. A ZMTE alapító örökös dísztagja és díszelnökségének tagja.

Vekov Károly PhD történész, művelődéstörténész, egyetemi docens, Tiszafüred. Középfiskoláit Aradon végezte (1966), a kolozsvári Babeş–Bolyai Tudományegyetemen szerzett oklevelet (1971), a doktori fokozatot 1999-ben szerezte meg a bukaresti Nicolae Iorga Történettudományi Intézetben. Pályája első szakaszában (1971–1990) a Nicolae Iorga Történettudományi Intézet nemzetiségtörténeti osztályán dolgozott tudományos kutatóként. A Limes Kör tagja, részt vett 1985-ben Bukarestben és több alkalommal vidéken rendezett vitáin. 1990–1995-ig Kolozsváron az RMDSZ országos elnökségének ügyvezető titkára, referense, majd a kolozsvári Brassai Sámuel Líceum, a Római Katolikus Líceum tanára, utóbbinak igazgatója (1995–2000), 2000–2004 között Kolozsvár municípiumi tanácsának tagja (ebben a minőségében a főtéri Márton Áron-szobor kezdeményezője), a Kolozs megyei tanács tagja, parlamenti képviselő. Meghívottként Bizánc történetét adta elő a Babeş–Bolyai Tudományegyetemen, ahol 2000-től egyetemi docens, magiszteri kurzusok előadója. Bizánc és a magyar középkor történetét, magyarságtörténetet, magyar művelődéstörténetet, írásbeliség- és intézménytörténetet, latin és magyar paleográfiát, pecséttant ad elő. 2012-től Magyarországon él.

Z. Tóth Csaba őstörténész, művelődéstörténész, Pécs.

